

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Αν ή αδελφή του έξοισε θά έδινε δλη της τήν περιουσία για τήν ‘Ιταλία. Τά παιδιά της έξ άλλου δην ήσαν κατά τό ήμισυ ‘Ιταλοί; Τό καθήκον πρὸς τήν πατρίδα δέν εινε άνωτερο παντός άλλου καθήκοντος;

‘Ο Τζένερι λοιπόν έθυσιασε άδιάτακως δλη τήν τεραστία περιουσία τών θορανωών. Τίτλοι και τιμές του προσεφέρθησαν κατόπι εις άνταμοιβήν αυτών του τών ύπηρεσιών. Τους όρηθήκη δλους και τό ελχε αυτό περηφανεία του. Έξακολούθησε να παραμένη ό δόκτωρ Τζένερι και διεέχασε τις σχέσεις του με τους παλαιούς άσχιγούς του και συμπολεμιστάς του, όταν ή ‘Ιταλία από Δημοκρατία πού έπρόκειτο να γίνη, έγινε βασίλειο. Δέν του ελιχαν μείνει πιά παρά μερικές χιλιάδες βίβας. Οί κηδεμονούμενοι του έμεγάλωναν και ό πατριωτισμός του δέν του ελχε άπαγορεύσει να κρατήση αυτό τό ποσό για να τους σπουδάση. ‘Η Παυλίνα φαινόταν ότι θά γινόταν τόσο όρσία ώστε λίγο θά τόν άπασχολούσε ή φροντίδα για τό μέλλον της. Εύκολα θά εύρισκε ένα πλούσιο σύζυγο. ‘Όσο για τόν ‘Αντόνυ ό Τζένερι ελχε άποφασίσει, μόλις μεγαλώσει να τού δηλογήση πού ελχε σπαταλήσει τήν περιουσία του και να ζητήση τή συννώμη του.

‘Ο νευρός ‘Αντόνυ άν και δέν συμπαθούσε καθόλου τά επαναστατικά σχέδια και τις ιδέες περί έλευθερίας του θεϊου του, ελχε έμπιστοσύνη σ’ αυτόν, βίβας ότι μόλις εηλικιωότανε θα τού παρέδιδε τήν τεραστία περιουσία του.

‘Όσο ελχε άρκετά χρήματα για να ικανοποιή τις άπαιτήσεις του άνηψιού του ό όποιος σπαταλόυσε άσολογιστά με μιá πρωτοφανή άσωτεία, ό Τζένερι άνέβριζε τή στιγμή της άποκαλύψεως. ‘Η ιδέα τήν όποία ό Μακάρι προσπάθησε να πραγματοποιήση άσώτερα με τή βοήθεια μου, υποβάλλοντας μιάν αίτηση άποζημιώσεως στην ‘Ιταλική Κυβέρνηση, ή ιδέα αυτή παρουσιάστηκε και στη μυαλό του Τζένερι. Μά, για να τήν εφαρμόση έπρεπε ν’ άποκαλύψη τού πάντο στον ‘Αντόνυ γιατί έπ’ ό ‘ματι αυτοί θά γινόταν ή αίτησι. ‘Όσο ή της άποκαλύψεως επλησίαζε, τόσο και πού πολύ φοβόταν ό Τζένερι. ‘Ηξερε πόσο έλαφρού χαρακτήρος, πόσο βίαιος και πόσο πεισματάρης ήταν ό νεωρός Μάρς. ‘Επρόβλεπε ότι μαθαίνοντας τήν άλήθεια, θα τόν έπιανε μανία. Φοβόταν ακόμα μήπως ό άνηψιός του καταφύγει στα δικαστήρια, όπότε άσφαλώς θα καταδικαζόταν.

‘Ο Τζένερι δέν ελχε νοιώσει ποτέ έξαιρετική στοργή για τά παιδιά του ‘Αγγλου ό όποιος τού ελχε πάρει τήν αδελφή. Μισούσε μάλιστα τόν πατέρα τους γι’ αυτό. ‘Εξ άλλου έπίστευε ότι οι πολιτικές μηχανοραφίες, στις όποίες ήταν μεροδεμένος, θ’ άπέβαιναν προς τό καλό της ανθρωπότητας. Στη υυστική έταιρία, της όποιος ήταν μέλος, κατείχε εξέχουσας θέση. ‘Αν καταστρεφόταν ή φυλακίζόταν, αυτό θα ελχε κακό αντίκτυπο στην ύπόθεση τήν όποια ύπηρετούσε. Φανάτημας λοιπόν τότε πός ελχε τό δικαίωμα ν’ άντισταθίση τά ύψηλά του σχέδια με τήν έπιπόλαιη και κενή ύπαρξη του άνηψιού του. ‘Ετσι λογιζεύονταν και ελχε μάλιστα πείσει τόν έαυτό του ότι αυτό ήταν και τό συμφέρον της ανθρωπότητας.

‘Ο ‘Αντόνυ Μάρς ήταν τότε είκοσι δύο χρόνων. Εύθυμος και άμεριμος, δέν ελχε νοιαστεί ως τότε να ζητήση τήν πατρική του περιουσία. Μά εξαφνα, άγνωστο πώς, ύποψιάστηκε κάτι και μιá μέρα, άλλάζοντας άπότομα στάση άπέναντι του θεϊου του, άπαίτησε να τού παραδώση τήν κληρονομία του. ‘Ο Τζένερι, για να τόν καθησυχάση, τού ύποσχέθηκε ότι κατά τή διάρκεια ενός ταξιδιού του στο Λονδίνο θα τού έδινε λογαριασμό. ‘Η άλήθεια ήταν ότι τό πράγμα δέ μπορούσε ν’ άναβληθ ή περισσότερο γιατί ό νεωρός Μάρς ελχε τραβήξει από τό Τζένερι και τά τελευταία χρήματα από τά ύπολείματα της πατρικής του περιουσίας.

Τότε επενέβη ό Μακάρι. ‘Επί πολλά χρόνια ήταν για νό Τζένερι ένας πράκτωρ πολύ χρήσιμος, μά δέν ελχε ούτε τή μόρφωση, ούτε τήν άφιλοκέρδεια του τελευταίου. Μέσα σ’ όλες τις συννομιές πού άνακατευόταν χωρίς να έχη καμιά ιδεολογία, ένα μόνο σκοπό ελχε: πώς να πετύχη. ‘Αναμεμυγμένος στις περιπέτειες του Τζένερι τόν έσυνώδευε παντού, πράγμα πού ήταν άφορηή να γνωρίση τήν Παυλίνα. Τήν έρωτεύτηκε άμέσως και επί πολλά χρόνια προσπαθούσε να τήν πησιάζη. ‘Εκείνη, πολλές φορές, τού έδωσε να καταλάβη, ότι έχανε άδικως τόν καιρό του, μά ως τόσο αυτός έπέμενε. ‘Ο Τζένερι δέν τόν ένεθάρρυνε καθόλου σ’ αυτή του τήν προσπάθεια, μά δέν ήθελε και να τόν προσβάλη και, βλέποντας ότι ή νέα έμενε άπαθής στον έρωτά του, έκρινε φρόνιμο ν’ άφήση τά πράγματα να τραβήξουν τό δρόμο τους, με τήν έλπίδα ότι ό Μακάρι θαπελιούτανε στο τέλος.

‘Η Παυλίνα έμενε οικότροφος ως ότου έγινε

δέκα όχτώ χρόνων. Πέρασε έπειτα δύο χρόνια μαζί με, τό θετο της στην ‘Ιταλία, χωρισθείσα από τόν άδελφό της, τόν όποιον άγαπούσε με μιá τρυφερή στοργή. ‘Η χαρά της ήταν μεγάλη όταν έμαθε ότι ό δόκτωρ Τζένερι θά έξενε για τό Λονδίνο και ότι αυτή θα τόν συνώδευε σ’ αυτό τό ταξίδι.

Στό Λονδίνο, ό Τζένερι για να δέγεται καλύτερα τούς πολυάριθμους πολιτικούς του φίλους σε όποιαδήποτε ώρα της ημέρας ή της νυκτός νοίκιασε ένα έπιλωμένο σπίτι, όπου ή Παυλίνα στενοχωρήθηκε πολύ βλέποντας να φτώγη, μεταξύ τών πρώτων έπισκεπτών και ό Μακάρι. Μά φαίνεται πός ό τελευταίος αυτός ήταν άπαραίτητος στο Τζένερι γιατί σε λίγο πής και συγκατοίχισε μαζί του και στην όδον ‘Ορσς. ‘Επειδή έε και ή γρη ά Θερεσία, ή ύπηρετρια του δόκτωρος τούς ελχε άκούσθηςε στο Λονδίνο, ή Παυλίνα έβλεπε ότι καμιά μεταβολή δέν ελχε έπέλθει στη ζωή της.

‘Ο Μακάρι εξακολουθούσε να τήν έρωτατροπή χωρίς ν’ άπελπίζεται. Στο τέλος συνέλαβε τήν ιελλή ιδέα να κατορθώση να κερδίση τήν εύνοια του άδελφού της. Περήμανος καθώς ήταν ό νφος έχοντας με τή θρησεία πρόταση του Μαζόρι και τόν έπέταξε έξω από τήν πόρτα. ‘Ο διατυχής νέος! άν ήξερε πόσο θα τού έστοίχιζε ή περιουρήσις του αυτή προς τό Μαζόρι!

Κάποια κουβέντα πού ειπε ό Μακάρι μέσα στη μανία του καθώς άφηνε τόν ‘Αντόνυ, άνοιξε τό μάτια του τελευταίου, σχετικώς με τόν κίνδυνο, τόν όποιο βρισκόταν έκτεθειμένη ή πατριχή του περιουσία. ‘Εγραψε άμέσως στο θετο του, έπιμένοντας στον άμεσο διακανονισμό της περιουσίας του και προειδοποιώντας τον, ότι, άν άνέβαλε όζόνυ τό πράγμα, θα κατέφυγε στα δικαστήρια. ‘Η τρυφερή λοιπόν στιγμή για τό Τζένερι ελχε φτάσει.

‘Ο Τζένερι με τήν έπίσημη σοβρότητα ενός μελλοθνήατου, με διαβεβαίωσε, ότι δέν ελχε ποοειλήσει καθόλου τόν ιομερό τρόπο, ό όποιος έμελλε να λύση τό ζήτημα. ‘Αφού κατέταξε ένα σωρό σχέδια, κατέληξε τέλος σ’ ένα από αυ’ ά, σύμφωνα με τό όποιο βοηθούμενος από μερικούς φίλους, θα άπήγαγε τόν ‘Αντόνυ, θα τόν δόνηούσε στο έξωτερικό, όπου θα τόν έκρινε για μερικούς μήνες σε ένα φρονοκομείο. ‘Επειτα θα τού έπρότεινε να τόν έλευθερώση, υπό τόν όρο ότι θα τόν συγχωρούσε για τήν καταπάτηση της πατρικής του περιουσίας.

Στην έντέλει αυτού του τοκμηρού σχεδίου, ό Μαζόρι, ό όποιος ήθελε να έκδιωχθ ή προθυμοποιήθηκε να τόν βοηθήση. ‘Ενας άλλος φίλος του λεγόμενος Πετρώφ και ή Θερεσία, ή γρη ύπηρετρια, ή όποια, για να ύπακούση στον κηρύ της, θα έκανε όποιαδήποτε έγκλημα συνενώθηκαν με τό Μαζόρι. Τά χαριά πού τούς χραιοζήτουσαν θα τού προμηθεύονταν ή θα έφτιαχναν πλαστό. Τό παν ήταν πώς να προσελκύσουν τόν ‘Αντόνυ στο σπίτι της όδου ‘Ορσς, όπου κατοικούσε εκεί. ‘Αν τόν καταφέρναν να τόν τραβήξουν δέ θα έβγαζαν πιά από κει παρά ως τραλλός υπό τή συνοδεία του γιατρού και τών φίλων του, οι όποιοι θα τόν έπαιρναν μαζί τους στην ‘Ιταλία.

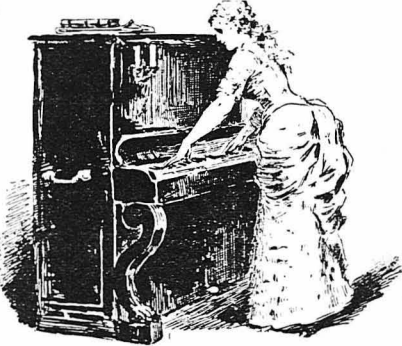
‘Ο Τζένερι προσάλεσε τόν άνηψιό του να τόν έπισκεφθ ή τό βράδυ. ‘Εξαφνα άπάντησε λέγοντας ότι θα ήταν προτιμώτερο να πήγαινε ό δόκτωρ στο σπίτι του. Τότε, κατόπι συμβουλής του Μακάρι, ή Παυλίνα χρησίμευσε άσυνειδήτως ως άθώο όργανο για να φέρη τόν άδελφό της στο μορατό σπίτι. ‘Ο θεϊός έγραψε στον άνηψιό ότι λίγο τόν ένδιέφερε τό μέρος όπου θά γινόταν ή συνάντησις τους, μά επειδή ήταν πολύ άπασχολημένος εκείνη τήν ημέρα, βρισκόταν στην άνάγκη να τήν άναβάλη. Είπε έπειτα στην Παυλίνα ότι, επειδή οι ύποθέσεις του θα τόν κρατούσαν έξω πολύ άργά εκείνο τό βράδυ, θα μπορούσε κι’ αυτή έτσι να περάση μερικές ώρες μαζί με τόν άδελφό της.

‘Η Παυλίνα, ή όποια δέν ύποψιάζότανε τίποτε, πήγε με τόν άδελφό της στο θέατρο. Μεσάνυχτα σημαίναν όταν ό ‘Αντόνυ τήν ξανάφερε στην όδον ‘Ορσς. Τήν στιγμή πού τήν άφανε και τήν έκλινηύησε, ό Τζένερι κι’ οι δύο άκόλουθοί του παρουσιάστηκαν. ‘Ο ‘Αντόνυ στην όρχή έφαίνεστικη κάπως, μά συγκατατίθησε και χαρήθηκε τό θετο του στρέφοντας τις πλάτες προς τό Μακάρι.

Κατά τό σχέδιο του Τζένερι, καμιά βαιοπραγία δέ θα γινόταν εναντίον του ‘Αντόνυ, έφόσον ήταν μπροστά ή αδελφή του. Μονάχα τή στιγμή πού θα έφρανε από τό σπίτι, θα τόν άρραζαν και θα τόν μετέφεραν στο ύπόγειο, πνίγοντας τις κραυγές του.

— Παυλίνα, ειπε τότε ό Τζένερι, πρέπει να πās να κοιμηθής. ‘Ο ‘Αντόνυ κ’ έγώ έχουμε να συζητήσουμε για σπουδαίες ύποθέσεις.

— Θα περιμένα να φύγη, άλήγησε εκείνη. Μά άν πρόκειται να μιλήσετε θα πάω στο δίπλανο δωμάτιο. (Ακολουθεί).

Πηλοίασε στο πιάνο κι’ άρχισε να παίξη...

